

ESCAPE BOEK

LA CASA **DE** PAPEL

HET DAGBOEK VAN DE PROFESSOR

Ivan Tapia
Montse Linde

ESCAPE BOEK

LA CASA **DE** PAPEL

HET DAGBOEK VAN DE PROFESSOR

Ivan Tapia & Montse Linde

KOSM • S

Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

LEZEN VOOR GEBRUIK

Welkom bij het escapeboek van *La casa de papel!*

In dit escapeboek ben jij in feite de hoofdpersoon. Als je namelijk wilt weten hoe het verhaal verdergaat, dan moet je eerst de aangeboden raadsels oplossen. Want de hoofdstukken van dit boek staan kriskras door elkaar.

Hoe ga je met dit boek om?

Lees elk hoofdstuk tot je op een raadsel stuit. Die raadsels herken je aan de paginagrote afbeeldingen van scènes uit *La casa de papel*.

Om een raadsel op te lossen moet je gebruikmaken van een of meer bronnen die tijdens het lezen opduiken. Om het je gemakkelijker te maken, kun je die ook uitknippen. Ze staan op pagina 171.

Om te ontdekken op welke pagina je verder moet lezen, moet je eerst het raadsel oplossen. Vervolgens moet je de oplossing aan de hand van een aanwijzing die je in het boek vindt, omzetten in een getal. Dát is het paginanummer waar het verhaal verdergaat.

Wat als het me niet lukt om een raadsel op te lossen?

Geen probleem. Aan het eind van elk hoofdstuk staat een paginanummer vermeld waar je hints kunt vinden om je te helpen je doel te bereiken. Jij beslist zelf of je één hint, alle hints of geen enkele gebruikt. Jij bepaalt dus zelf de moeilijkheidsgraad van dit boek.

We wensen je veel plezier met het oplossen van de raadsels die de Professor voor je heeft bedacht.

Succes!!!

HET BEGIN

Ik had heel graag een hond gehad, maar die heb ik niet. Ik heb ook geen vast woonadres of vaste partner. Alles wat ik nodig heb, past in de zakken van mijn spijkerbroek.

Vandaag heb ik mijn voorlaatste levensproject afgesloten: mijn motorwerkplaats. Het is altijd hetzelfde liedje: de voorlaatste liefde, het voorlaatste drankje, de voorlaatste mislukking... Alsof mijn hele leven er altijd weer voor kiest om aan wal te blijven in plaats van open zee te kiezen. Of misschien ben ik wel gewoon een sneue optimist wiens glas eigenlijk altijd halfvol is, alleen staat het net een paar centimeter buiten handbereik.

Ik zweer dat ik echt mijn best doe om ergens een succes van te maken. Maar ik vermoed dat ik gewoon als loser geboren ben en ook zo zal sterven. Een arme en eenzame loser. Of in ieder geval was ik daar tot vanmorgen nog van overtuigd.

De dag begon koud in het stadje Aranda de Duero. Het was zo'n dag waarop je je driedubbeldik aankleedt en observeert hoe je adem bevriest. Ik hing constant aan de telefoon om het laatste gereedschap te verkopen aan mensen die onder een gelukkiger gesternte waren geboren dan ik. Maar toen klonk de intercom. Het was de postbode, die een pakketje kwam afleveren. Het was ouderwets verpakt in bruin pakpapier met een touw eromheen. Als mijn moeder nog had geleefd, zou ik gedacht hebben dat zij het me had gestuurd, vanuit dat dorp dat nauwelijks te vinden is op de landkaart. Maar vanaf het kerkhof rijdt geen bus om de doden naar het postkantoor te brengen.

Op de kantoortafel, als je deze ruimte tenminste een kantoor kunt noemen, staan de vijf voorwerpen die in het pakketje zaten: een anonieme brief, een ongebruikt geel notitieblokje dat ooit van mij is geweest, een blikken trommel van mijn favoriete koekjesmerk met een slotje, een foto van het masker dat iedereen in dit land kan dromen en een rood papieren vogeltje.

Op het pakketje stond geen retouradres, maar dat was ook niet nodig. Ik weet precies wie dit mij heeft gestuurd. En eigenlijk zat ik er al op te wachten.

Mijn naam is Jero Lamarca en ik was het eerste maatje van Sergio Marquina, de beroemdste 'Professor' van dit land, de Robin Hood die door alle smerissen ter wereld wordt gezocht.

In de tijd dat het godganse land aan de tv gekluisterd was tijdens de overval op de Nationale Munt, sloten mijn maten en ik een weddenschap af hoe lang het zou duren voordat de ME de bankrovers met kogels hadden doorzeefd. Ik zette mijn geld op 'de slechteriken' van de overval, omdat ik er deze keer echt van overtuigd was dat een handjevol idealisten die toch niets te verliezen hadden, het lot een andere wending konden geven en het spel deze keer konden winnen.

Ik had geen flauw idee dat Sergio de beroemde 'Professor' was. Maar toen ik hem een paar dagen later op het nieuws herkende, ben ik meteen naar de winkel op de hoek gegaan. Die avond heb ik mezelf getrakteerd en geproost op zijn gezondheid en op de goede oude tijd. Ik had het gevoel alsof het hele pakje speelkaarten opeens allemaal azen waren geworden.

Sergio en ik hebben elkaar meer dan dertig jaar geleden leren kennen in een bleekblauwe kamer in het ziekenhuis San Juan de Dios in San Sebastian. Ik heb hem papieren vogeltjes leren vouwen en hij leerde me wakker te blijven met breinbrekers die hij zelf had verzonnen. Maar bovenal heeft hij me geleerd om altijd hoop te houden. 'Er is altijd nog

een laatste kans,' zei hij dan.

In die kamer hebben we een keer 's ochtends vroeg, op een bed dat er nu vast niet meer is, een pact van eeuwige trouw gesloten. Dat hebben we bezegeld met een handdruk en door onze kauwgom te ruilen. En nu is Sergio zomaar uit het niets opgedoken om dat pact na te leven:

Allerdierbaarste Jero,

Hoe lang is het wel niet geleden dat we elkaar voor het laatst hebben gezien! Hoe gaat het met je? Ik hoop dat je geen eelt op je ziel hebt gekregen van het leven en dat er nog iets over is van dat vrolijke, dappere vechtersbaasje dat ik ooit leerde kennen, lang voor ik ontdekte wat de toekomst voor ons in petto had of wist of we die überhaupt wel hadden. Maar vooral hoop ik dat je nog altijd net zo veel van spelen en plezier maken houdt als vroeger, hoewel ik me realiseer dat 'altijd' een ruim begrip is.

Ik hoop niet dat deze brief je erg koud op je dak valt. Het is allemaal tientallen jaren geleden, dat klopt, maar jij bent nog steeds een van mijn dierbaarste herinneringen. Dat is gewoon zo. Ik weet dat alles anders zou zijn gelopen als ik jou niet had leren kennen. Je was de beste speelkameraad die een ziek kind zich kon wensen en ik ben je zo veel verschuldigd dat ik hoe dan ook, altijd bij je in het krijt zal staan. Ze hebben jou toen van het ene op het andere moment daar weggehaald, zo plotseling dat we niet eens afscheid konden nemen, weet je nog? Geen 'doei' of 'tot ziens', niet eens 'dank je wel'... Een tijdje dacht ik dat je misschien dood was en dat ze me dat niet vertelden, zodat ik niet in de put zou raken en zou blijven doorknoken. Maar toen herinnerde ik me dat jij en ik een pact hadden en dat jij altijd zei: 'Nachtridders houden zich altijd aan hun woord.' In mijn dooie uppie daar in die kamer die naar desinfectiemiddel en medicijnen rook, klampte ik me vast aan die belofte. Het werkte. Want uiteindelijk geloven we allemaal alleen wat we per se we willen geloven, ongeacht wat de rest daarvan denkt.

Dus, mijn lieve vriend Jero, luister niet naar wat de media over me zeggen. Wat voor mij wel heel belangrijk is, is wat de mensen op straat van me vinden, wat de mensen die ik liefheb denken, hoe jij me ziet. De dag dat de politie ons bijna te pakken had, was de straat daar heel duidelijk over.

Misschien kunnen we over een tijdje samen afspreken en met een biertje weer eens

bijpraten zoals we vroeger altijd deden, hartstochtelijk en tot in de kleinste details. Omwille van de goeie oude tijd, de keren dat we wonnen en de keren dat we verloren, wil ik je een spel voorstellen. Bij een spel hoort natuurlijk een prijs, maar ik weet dat dat voor jou niet de reden zal zijn om mijn uitnodiging aan te nemen. Ik weet zeker dat je het traject dat ik voor je heb uitgestippeld, fantastisch gaat vinden. Kom, laat zien dat je nog even nieuwsgierig bent als vroeger. Mocht je door het leven in slaap zijn gesukkeld, word wakker en ga op zoek naar je toekomst. Jij weet waar onze vogeltjes altijd naartoe vlogen, dus als je wilt meedoen, volg gewoon je intuïtie.

Een warme omhelzing, lieve vriend. Jij verdient minimaal het beste. Met alle genegenheid,

Sergio

PS Ik stuur het notitieblokje mee dat je, toen ze je meenamen, op het nachtkastje van de kamer hebt laten liggen. Sorry als ik er een beetje in heb gekrabbeld, maar ik moest de codex tenslotte ergens opschrijven, toch?

Ik legde de brief neer, pakte het notitieblokje en sloeg het open alsof het een poort in de tijd was. Daar stond hij: de codex. Zo noemden wij het vel papier dat Sergio en ik in het ziekenhuis gebruikten om de geheime berichten te versleutelen die we elkaar stuurden. Ik dacht dat ik nooit meer van zoiets gebruik zou maken, maar in mijn notitieblokje had Sergio een nieuwe codex gecreëerd.

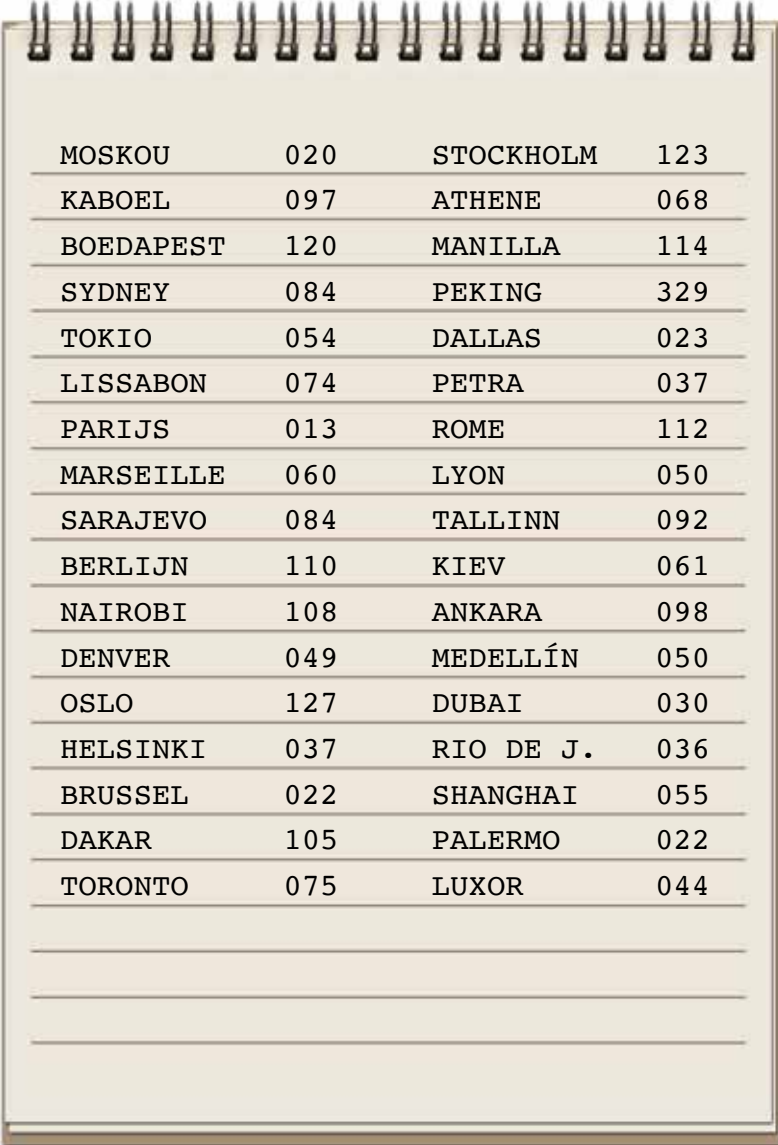
Sergio Marquina, de jongen met wie ik speelde tijdens de lange uren dat we samen meer dan twee jaar lang in het ziekenhuis lagen.

Sergio Marquina, 'de Professor', het meesterbrein achter de grootste bankroof aller tijden.

Ik had geen idee wat zijn voorstel precies inhield, maar toen ik naar het vogeltje keek, besloot ik dat ons spel weer was begonnen. Ik had niets te verliezen, ik was alles al kwijt. Dat was niet veel, maar wel alles. Sergio's uitnodiging kwam dus op een uitstekend moment. Als je de bodem van de put hebt bereikt, kun je niet anders dan er weer uit klimmen.

Hoe zou dit werken? Om de blikken trommel te openen, moet ik waarschijnlijk eerst de code vinden die in de foto en het papieren figuurtje verborgen zit. Daarna moet ik checken met welk nummer in de codex die code overeenkomt.

De Nachtridders trekken weer ten strijde!

A spiral-bound notebook with a light-colored cover and a metal spiral binding on the left side. The notebook is open to a page with a table of city names and numbers. The table is organized into two columns and has 20 rows. The first column lists city names and the second column lists numbers. The numbers are: 020, 097, 120, 084, 054, 074, 013, 060, 084, 110, 108, 049, 127, 037, 022, 105, 075, 123, 068, 114, 329, 023, 037, 112, 050, 092, 061, 098, 050, 030, 036, 055, 022, 044.

MOSKOU	020	STOCKHOLM	123
KABOEL	097	ATHENE	068
BOEDAPEST	120	MANILLA	114
SYDNEY	084	PEKING	329
TOKIO	054	DALLAS	023
LISSABON	074	PETRA	037
PARIJS	013	ROME	112
MARSEILLE	060	LYON	050
SARAJEVO	084	TALLINN	092
BERLIJN	110	KIEV	061
NAIROBI	108	ANKARA	098
DENVER	049	MEDELLÍN	050
OSLO	127	DUBAI	030
HELSINKI	037	RIO DE J.	036
BRUSSEL	022	SHANGHAI	055
DAKAR	105	PALERMO	022
TORONTO	075	LUXOR	044

Pag. 207

WIKILI

Los het raadsel op en ontdek waar je verder moet lezen.

Als je wilt kun je de aanwijzingen op pag. 137 raadplegen.

Schrijf hier het antwoord op zodat je het later kunt teruglezen.

JERO LOST HET RAADSEL VAN HET ZIEKENHUIS OP

In de kluis van het ziekenhuis lag een foto en een brief met een adres in het PS. Dat was van Carolina, de enige Carolina die ooit voor ons heeft bestaan. Toen ik haar naam las, bloosde ik alsof ik weer een klein jongetje was. In mijn volwassen dromen doemt haar rode haar soms op, om me eraan te herinneren dat ze ooit echt heeft bestaan, maar onbereikbaar was voor mij. Zoals echte vrouwen dat altijd zijn voor jongetjes die naar ze opkijken. Zonder haar weet ik niet of we alles wel hadden overleefd.

Het adres is in een buitenwijk op een paar kilometer van San Sebastian. Ik besluit mezelf dus de luxe te gunnen van een nachtje in een hotel aan het strand. Ik weet het, dat zou ik niet moeten doen, want zoals altijd heb ik geen cent te makken. Maar wat kan het ook schelen. Binnenkort is alles anders. Carolina is namelijk niet de enige verrassing in het naschrift van Sergio's brief.

De laatste jaren heb ik op dezelfde plek gewoond, meer dan driehonderd kilometer hiervandaan, vrijwel platzak. Vanaf die plek ben ik in één ruk hierheen gereden. Maar na al die uren op de motor begon mijn lichaam te protesteren. Ik ben nog best jong hoor, maar compleet uitgeput. Dat is alles. Ik beklag me niet, ik vertel het alleen. Bovendien wil ik morgen gedoucht en netjes gekleed naar de nieuwe bestemming die de Professor voor mij heeft bedacht.

Want kennelijk is de grootste bankovervaller van dit land mijn enige echte vriend ooit. Ik ben echt geen einzelgänger – ik heb maten om mee te stappen, motorvrienden en gokvrienden – maar Sergio is de enige die alleen door me aan te kijken al meteen weet wat er aan de hand is. Er zijn namelijk tijden geweest dat stiltes veelzeggender waren dan woorden. Ik kan dus voor de komende tijd geen beter plan verzinnen dan me te vermaken met dit spel dat voor mij gemaakt is.

En nu heb ik dankzij Sergio ook Carolina weer in het vizier. Hoewel ik er een beetje tegenop zie dat ze zal ontdekken dat ik niet de man ben geworden waarop ze had gehoopt.

Toen ik vanochtend wakker werd in mijn hotelbed, wist ik even niet waar ik was. Zeegeluiden klonken in de kamer, het zachte geruis van de

golven en het gekrijs van meeuwen in de verte; een paar wolken begonnen de hemel te versluisen. Het is eeuwen geleden dat ik zo lekker had geslapen. Terwijl ik dat bedenk, kan ik Sergio bijna horen lachen. Ik lach ook. Galgenhumor van kleine jongetjes. Stap voor stap sta ik op, ik douche me en trek een schoon T-shirt aan. Ik pak mijn weinige spullen en betaal de hotelrekening die ver boven budget is. Ik baal er niet eens van. Misschien ben ik eigenlijk zelfs blij.

Wanneer ik sta te tanken, rijdt een grijze Renault Clio met een kapotte koplamp het tankstation binnen. Ik weet zeker dat ik die vanmorgen voor het hotel heb zien staan. Op de hoedenplank ligt een blauwe anorak met een gele streep. Ik geloof niet erg in toeval, maar dankzij Sergio voel ik me weer kind. En omdat ik nog steeds geen aanleiding zie om chagrijnig te worden, kies ik ervoor om erop te vertrouwen dat alles oké is. Rustig bestel ik een kop zwarte koffie en neem die mee naar het meest afgelegen tafeltje dat ik kan vinden. Daar herlees ik de brief die Sergio in de kluis van het ziekenhuis voor me had achtergelaten.

Beste vriend,

Ik had deze reis het liefst samen met je gemaakt, vooral naar je volgende bestemming, maar ik hoef je natuurlijk niet uit te leggen waarom dat niet kan. Bereid je voor op veel verrassingen, maar vooral: relax en geniet ervan.

Zoals je waarschijnlijk wel vermoedt, heb ik het grootste deel van mijn leven gewijd aan het plannen van deze overval. Ik heb lange lijsten opgesteld met alles wat er fout kon gaan en ontsnappingsroutes uitgeknoebeld voor alle problemen die zich konden voordoen. Maar je kent me: voor elk risico heb ik meer dan één oplossing proberen te bedenken en toch gebeurde uiteindelijk het onvermijdelijke, want onze emoties zijn nou eenmaal sterker dan onze intelligentie. Ze halen ons met gemak onderuit en geven ons dan een ferme oplawaai, zoals die idioot van een Ramirez ook altijd deed...

Je luistert de politieradio af en hebt achttien camera's opgehangen in de Munt. Je bent net Big Brother die alles kan zien. Binnen twintig uur hadden we tweeënvijftig miljoen euro gedrukt. Kun je je voorstellen hoeveel dat wel niet is?

De politie had inspecteur Raquel Murillo aangesteld met wie we een contact opbouwden zoals dat hoort te zijn: geven en nemen. Af en toe was er tussen ons een krachtmeting, zoals bij bokkers. Dan begonnen we weer opnieuw en dansten we met onze vuisten in de lucht om elkaar heen, maar zonder de handschoen in de ring te gooien.

Ik geef eerlijk toe dat het nogal een huzarenstukje was om aan de bar te verschijnen en de inspecteur persoonlijk te ontmoeten. En als je dan hoort dat de batterij van haar mobieltje leeg is, weeg je binnen een seconde de voors en tegens tegen elkaar af en bied je haar de jouwe aan. En als je dan je charmantste glimlach tevoorschijn tovert en jezelf met een andere naam voorstelt (Salvador Martín), denk je dat je de loterij hebt gewonnen.

Diezelfde dag lukte het ons om onze eerste boodschap naar het publiek te versturen: wij stelen niets van niemand. En naar de politie seinden we dat als ze de deur met geweld zouden forceren, ze niet zouden weten wie gijzelaar was en wie overvaller. Iedereen droeg namelijk dezelfde rode overall en had een Dali-masker op.

Maar zo soepeltjes zou alles niet blijven gaan: dingen hebben vaak de neiging om bergafwaarts te gaan. Vooral als de liefde een vakje op het schaakspel heeft veroverd en de pionnen dronken voert, en zo nodig de koning en de lopers van het bord veegt.

Toen inspecteur Murillo me vertelde dat ze een foto met alle zevenenzestig mobiele telefoons aan de muur had hangen, was ik sprakeloos. Dat was niet zozeer omdat er iets mis ging, maar omdat ik niet had verwacht dat een van mijn mensen me zou afvallen. Een andere verklaring kon ik niet bedenken. Dat bleek uiteindelijk niet het geval te zijn. Het was Rio's schuld dat de foto van de telefoons bij de politie was beland. Toen Berlijn opdracht gaf hem daarvoor te straffen, schoot Tokio – die een relatie had met Rio, ook al had ik dat destijds streng verboden en iedereen daarvoor gewaarschuwd – op de camera's zodat ik geen beeld meer had en zij Berlijn op zijn nummer kon zetten.

Maar goed, zoals ik al zei, het kan altijd erger. Toen wist ik namelijk nog niet dat Denver, na het bevel om gijzelaar Monica Gaztambide te doden, zich in een toilet met zwart-witte tegels had opgesloten.

Haar misdrijf was dat ze een telefoon bemachtigde om met de buitenwereld te kunnen bellen en te kunnen ontsnappen. De pionnen bleven dus op het schaakbord

*rondgaan. Op zo'n moment vraag je je af wanneer alles uiteenspat.
Maar het spel gaat door, Jero.*

Sergio

PS Je volgende bestemming is Calle del Pino 25 in de wijk Miramon. Vraag naar Carolina. Inderdaad, dat lees je goed: CA-RO-LI-NA.

Oh ja, ik moest je nog vertellen wat je aan het eind van het parcours vindt als het je lukt om de finish te halen. Hoe klinkt tien miljoen euro je in de oren?

Ik vouw de brief dicht en stel me de reeks opties voor die nu voor me liggen. Als het klopt wat Sergio zegt, en dat is zo, dan staat mijn leven compleet op zijn kop. Maar misschien ook niet. Misschien is geld alleen nuttig om geen geldzorgen te hebben en blijft al het andere hetzelfde, totdat dat zich in alle bochten kan wringen en je om zijn vinger windt en je onder het gewicht bezwijkt. Maar daar ga ik pas over nadenken als ik bij de finish ben. Als dat me tenminste lukt, want op dit moment moet ik me eerst op de volgende stap richten. Soms denk ik dat ik aan het eind van het traject Sergio misschien zal zien.

Met mijn helm in de hand loop ik richting de deur. Ik kijk door het raam naar buiten en zie dat het pijpenstelen regent.

Carolina Sánchez Ocaña was de verpleegkundige op wie we als kind allebei verliefd waren. Ze was een soort roodharige fee en zal nu ergens in de zestig zijn, maar dat bedenk ik me pas wanneer ik bij haar aanbel en aan de andere kant van de deur voetstappen hoor naderen.

Wanneer ze opendoet, duurt het even voor ik haar herken. Dus sta ik daar maar wat te dralen, drijfmat, zonder een woord uit te brengen. Het is lang geleden en ik was niet zo brutaal geweest om wat rimpels bij te tekenen op het beeld van haar dat in mijn geheugen was opgeslagen. Maar wanneer ze lacht, is ze opnieuw de oude Carolina. Ik denk dat ze blij was me te zien, hoewel ze niet overdreven hartelijk was. Ze vroeg me

binnen te komen, gaf me een handdoek en zei dat ik me in de badkamer kon afdrogen en opknappen. En dat deed ze, zoals altijd, bijna woordeloos. Het lukte haar altijd om je te laten doen wat zij wilde zonder ooit een opdracht te geven. Volgens mij hadden de andere verpleegkundigen daarom een hekel aan haar: ze wist ons in het gareel te houden zonder haar stem te verheffen. Ongelofelijk hoeveel natuurlijk overwicht deze vrouw heeft.

Ik heb haar nog niet verteld waarom ik daar ben, gewoon omdat ik het domweg niet weet. Ik heb niet eens een slap excuus verzonnen. Al snel snap ik dat dat ook niet nodig is; ze wist al dat ik zou komen. Anders doe je dertig jaar later niet meteen de deur open voor een jochie bij wie je vroeger dagelijks het snot afveegde en vraag je hem niet binnen te komen alsof je hem de vorige dag nog hebt gezien.

Maar dat begreep ik pas toen ik de woonkamer binnenliep.

Naast de radiator stond zo'n naaidoos met twee lagen die je moet uittrekken om hem te openen. Hij was afgesloten met een hangslotje. Bovenop lag een rood vogeltje op me te wachten. Automatisch gaat mijn hand naar de zak in mijn motorjack om te checken of ik de codex en de foto die ik in de ziekenhuiskluis heb gevonden, wel bij me heb.

Pag. 175

48 36 03 34 27 34 62 58

85 94 89 72 33 40 63 98

52 22 25 67 39 50 79 43

KOSM • S

www.kosmosuitgevers.nl

 kosmos.uitgevers

 kosmosuitgevers

Oorspronkelijke titel: *La Casa de Papel. Escape Book: El Diario del Profesor*

Oorspronkelijke uitgever: Editorial Planeta, S.A.

© Netflix, Inc., 2019. Used with permission.

© Ivan Tapia, 2019

www.cocolisto.com

© Montse Linde, 2019

© Editorial Planeta, S.A., 2019

Lunwerg is een imprint van Editorial Planeta, S.A.,

Barcelona/Madrid, Spanje

lunwerg@lunwerg.com

www.lunwerg.com

© 2021 voor de Nederlandse uitgave Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen,

onderdeel van VBK Media

Vertaling: Vibeke Viteri

Omslagfoto en fotografie binnenwerk: Netflix, Inc., 2019. Used with permission.

Vormgeving omslag: Garage BNO

Vormgeving binnenwerk: Spletters

Illustraties: Ap van Rijsoort, Scribent

Raadsels: ©Cocolisto, 2019

Kosmos Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

ISBN 978 90 439 2274 6

NUR 400

Alle rechten voorbehouden / All rights reserved

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, online-publicatie of op welke andere wijze en/of door welk ander medium ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deze uitgave is met de grootst mogelijke zorgvuldigheid samengesteld. Noch de maker, noch de uitgever kan echter aansprakelijk gesteld worden voor eventuele schade als gevolg van eventuele onjuistheden en/of onvolledigheden in deze uitgave.

Sergio Marquina, het brein achter de grootste bankoverval in de Spaanse geschiedenis, beter bekend als 'de Professor' uit de populaire Netflixserie La Casa de Papel, stelt je voor een grote uitdaging in dit spannende escapeboek.

In dit interactieve boek kruip je in de huid van Jero, een jeugdvriend van de professor, die een pakket ontvangt met een ongetekende brief, een notitieboekje, een kistje met een hangslot, een foto van een Dalí-masker en een rood papieren vogeltje. Jero twijfelt geen seconde. De professor heeft hem een deel van de buit nagelaten, het enige wat hij moet doen om de buit te vinden is alle raadsels oplossen.

**LUKT HET JOU OM ALLE HINTS
EN RAADSELS TE ONTCIJFEREN
EN DE BUIT TE VINDEN?**

www.kosmosuitgevers.nl

**KOS
M•S**

NUR 400
Kosmos Uitgevers,
Utrecht/Antwerpen

NETFLIX